

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

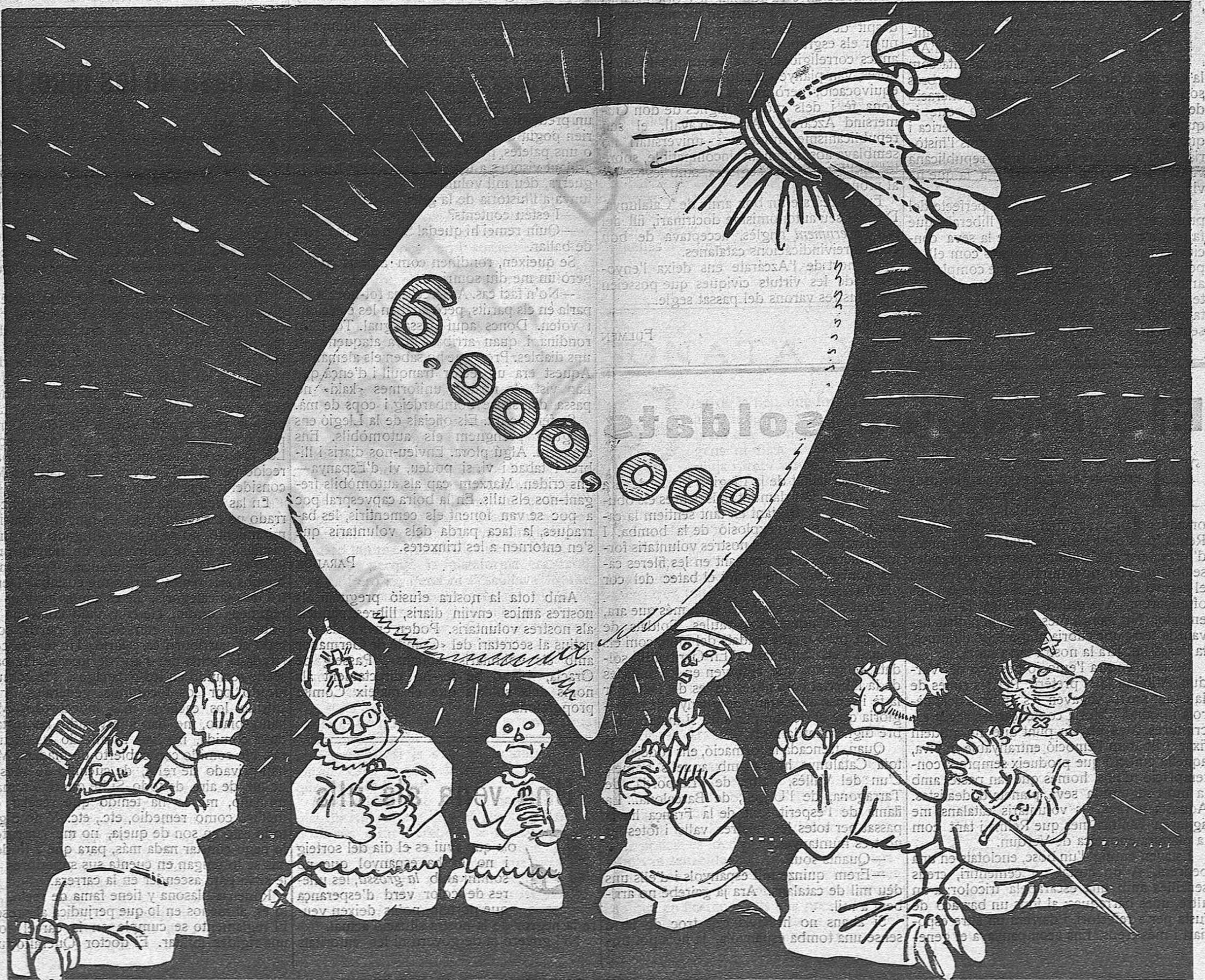
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoci)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 150. — ESTRANJER, 250

LA GRAN RIFADA

Única solució de la «crisi», segons particular opinió dels espanyols.

L'altre enemic

Heu's-aquí que el temps ara se'ns declara en contra. Per tota la península i per les seves mars, els furiosos temporals s'estenen. Teniem ja davant un duríssim hivern de escassetat i de misèria, i ara les ives del cel venen a fer més greu el conflicte, a posar més negrors al quadre iètric.

Temps, mal temps, tu no tens seny, i per tant no tens culpa. Tu no sabs el mal ni el bé que fas. Tu ets la fatalitat. Tu rodoles a l'empenta de les forces desfermades. I, no obstant, els homes et maleeixen quan fas malvestats. I aqueixos mateixos homes, omplen el món amb les malvestats de la guerra, més horribles encara que les del temps enemic.

Tu no ets culpable, temps, de les desgràcies que causes. Però de les desgràcies de la guerra, pitjors que les teves, en són culpables uns quants homes a qui el món ja senyala i a qui l'història no perdonarà.

L'Azcárate

AN desapareixent els darrers homes d'aquella magnífica generació republicana vuitcentista. La mort de l'Azcárate se'ns representa com la caiguda d'un altre dels últims bells arbres sortits d'un planter magnífic. És la generació de la Revolució de la República, que ja quasi ha desaparegut de la terra ibèrica i que, pel camí de la mort, entra dins l'història. I val a dir que la generació republicana vuitcentista era molt superior a la que ha vingut després.

L'Azcárate constituïa el tipus perfecte del professor universitari d'idees lliberals, que fa política per un imperatiu de la seva consciència ciutadana. En els homes com ell, la política és un deure estricte, que compleixen amb una pulcra honestat i amb una inalterable serenitat. Aqueixos homes estan constantment dins la política, en compliment dels seus deures de ciutadans, però no es confo-

nen amb el polític professional, que té la política com a ofici i que converteix en un fi les lluites dels partits, les quals no haurien d'ésser més que un medi. En aquest punt, l'Azcárate era de la mateixa fusta que En Pi i Margall, En Salmerón i En Giner de los Ríos.

Com a mentalitat, l'Azcárate no era certament una gran figura. No podem dir que fós un pensador, ni un teòricista. Era un home de càtedra, de gran cultura i de gran intel·ligència, curiós i sabedor del moviment polític i social del món.

L'Azcárate recordava, a Espanya, el tipus polític anglès. Posat a Anglaterra, hauria estat un excel·lent parlamentari del partit lliberal. Hi havia en ell l'amplitud de les idees democràtiques, la correcció del *gentleman* i la ponderació del bon seny.

Les seves idees republicanes no anaven gaire enllà en el camí del radicalisme. Però el radicalisme seriós no l'espantava pas. En els darrers anys va adoptar les orientacions reformistes, i va arribar un moment que, a despit de les seves idees republicanes, va pujar els esgraons del Palau reial. Els seus antics correligionaris van censurar-lo aleshores, van plànye's d'allò que creien era una equivocació; però ningú va dubtar de la bona fe i dels mòbils dignes de don Gumersind Azcárate. Al cap-d'avall, el seu republicanisme moderat i universitari no semblava absolutament incompatible, sobre tot en l'Europa del segle xx, amb les visites al monarca.

Era l'Azcárate un bon amic de Catalunya. Des del seu autonomisme doctrinari, fill del *self-government* anglès, acceptava de bon cor les reivindicacions catalanes.

La mort de l'Azcárate ens deixa l'enyorança de les virtuts cíviques que posseïen els il·lustres varons del passat segle.

FULMEN

Els nostres soldats

HEM corregut pels camins gloriosos i dolorosos de França, en romiatge sentimental, i les nostres oracions han pregat pel temple torturat de Reims, pels ossaris de Verdun, per les runes d'Iprès, per les muntanyes reconquerides semblants a enormes tumbols que perpetuen el record dels milers d'homes que an ells ofrendaren. A Verdun culminà la nostra emoció. No mancà més que, agenollats davant la terra que cubria mig mil·lió d'homes, la besessim. Era la nostra terra santa.

Restava encara l'emoció bessona de Verdun. Allò era ja el pretèrit. Per les runes de la ciutat morta vagaven les ombres dels herois i podia l'història començar les seves escriptures. Mes en un punt que no podem fixar trobarem l'emoció entranyable i viva, aquella emoció que produeix sempre la contemplació d'uns homes que fan pacte amb la mort seguint la seva planeta d'idealistes. Aquests homes, els voluntaris catalans, me agitaren l'ànima més que Reims i tant com la planura epopèica de Verdun.

Estaven enmig d'un bosc, enclotats en una pedrera. A un costat un cementiri, creus senzilles amb una escarapela tricolor; a un altre, unes barraques; al fons un barracó de fusta per a refectori, i darrera un altre espoliari i més creus. Ens acompanyava el gene-

ral i l'oficialitat de la Llegió. La tarde era grisa i freda. Per damunt dels arbres els abusos xisclaven. De tant en tant sentíem la canonada; després l'explosió de la bomba. I desfilarèrem davant dels nostres voluntaris formats, berret en mà, cercant en les fileres cares conegudes i percebint el batec del cor plè de fraternitat.

Eren els nostres soldats. Mai, més que ara, hem escrit aquestes paraules. Soldats de França, però també soldats del món, com els creuats i els llegendaris d'En Garibaldi, soldats religiosos que entraven en les milícies de la llibertat com altres en les de Déu, per la fe i sense altre afany de guany i de vanagloria que el de complir amb si mateix i rebre dignament la mort.

Quan, trencada la formació, ens rodejaren, tota Catalunya hi era amb aquells homes. L'un del Vallès, l'altre de l'Empordà, de Tarragona, de l'Urgell, de Barcelona... La flama de l'esperit sant de la França havia passat per totes les nostres valls i fotes les nostres muntanyes.

—Quants sou?
—Erem quinze mil espanyols i d'ells uns deu mil de catalans. Ara ja gairebé no arribem a mil.

Si abans no hi havia cap troç de terra sense una tomba espanyola, ja no's pot tro-

bar cap lloc de França sense una fossa catalana. Aquests catalans foren els de l'ofensiva del 9 de maig de 1915, els que més tard avençaren en la Champanya, els que's guanyaren la forragera en el Soma, els que caminaren sota la metralla, davant de tot-hom, en el Chemin des Dames, els que, finalment, reppregueren el Mort—Homme a Verdun. Un dia, des d'un banc del «boulevard», uns xicotets redreçaren unes banderes—franceses, espanyoles i catalanes—crident per a formar un batalló de voluntaris. Al cap de pocs dies ja en desfilaren mil cincents per l'explanada dels Invàlids. Després als camps d'instrucció i un dematí del començament de 1915 sortien de París, encapçalats per una senzilla bandera tricolor. Avui aquella bandera té totes les glòries condecoracions. El primer batalló de marxa estranger és també el primer batalló dels exercicis de França.

—I què ereu abans?

—De tot, enginyers i peons, periodistes i dependents, fins soldats.

—I per què us alistareu?

—Per a lluitar per la llibertat. Tots hem estat, i ho som, anarquistes, republicans o catalanistes.

Vint anys d'ebullició catalana, han donat de mil soldats al món. Ja no hi han martres, ni republicans, ni catalanistes—se deia. Lo que no existia era l'organització de la passió, l'empenta heroica donada als idealistes.

França heroica tocà a generala i deu mil catalans resppogueren.

—I carlins, no n'hi han? També eren gent d'aventura.

—Un només, En Melcior Ferrer. És un xicot brau i bó, però discutim.

Aquest que ens parlava d'En Melcior Ferrer, se deia Fabra. Havia estat lerrouxista i empaïtat als carlins a la sortida del miting de les «Arenas». «An allí vaig ésser ferit per primera vegada. A mi ja em ve de lluny això de combatre.»

A tots els hi venia de lluny. Catalunya és el més guerrer dels pobles d'Espanya. A soment no's toca més que an aquí; els trabucaires nasqueren a Catalunya i els voluntaris, de don Carles o de la República, d'Àfrica o de Cuba, d'aquí sortiren. Complien a França un predestinament de raça. És clar que haurien pogut ésser únicament uns saltataulells o uns paletes, però ens hem passat vint anys crident visques a tots els ideals i arribada la guerra, deu mil voluntaris incorporen Catalunya a l'història de la gran tragèdia.

—I esteu contents?

—Quin remei hi queda! Som al ball i hem de ballar.

Se queixen, rondinen com a bons *poilus*, però un me diu somrient.

—No'n faci cas. A Barcelona tot-hom malparla en els partits, però arriben les eleccions i voten. Doncs aquí passa igual. Tot-hom rondina i quan arriba l'hora ataquen com uns diables. Prou que ho saben els alemanys. Aquest era un sector tranquil i d'ençà que han vist els nostres uniformes «kaki» no passa dia sense bombardeig i cops de mà.

Se feia de nit. Els oficials de la Llegió ens pregunten prenguem els automòbils. Ens abraçem. Algú plora. Envieu-nos diaris i llibres i tabac i vi, si podeu, vi d'Espanya—ens criden. Marxem cap als automòbils fregant-nos els ulls. En la boira capvespral poc a poc se van fonent els cementiris, les barraques, la taca parda dels voluntaris que s'en entornen a les trinxeres.

PARADOX

Amb tota la nostra efusió prenguem als nostres amics envii diaris, llibres, paquets als nostres voluntaris. Poden enviar els donatius al secretari del «Comité de Germanor amb els voluntaris catalans», Passeig de Gràcia, 41, o bé fer-ho directament als noms dels soldats que el mateix Comité proporcionarà.

Una vena als ulls

COM que avui es el dia del sorteig i no hi ha espanyol que no somni amb la *grossa*, les ulleres de color verd d'esperança que portem, no'n deixen veure la negror de la nostra situació actual.

Ni'l govern fa de govern ni les autoritats

saben lo que porten entre les mans. Cada dia se reuneixen noves Juntes, a cada moment se prenen noves disposicions; s'anuncien mides extraordinàries, però els preus dels queviures puguen seguir, seguit, i els jornals, ja poc retribuïts, estan menaçats de mort per la manca de cotons i la mimva de les forces motrius.

Sórt que *la grossa* ens permetrà sortir de apuros i burlar-nos de tota mena de carresties.

No és menys negre el cel de la nostra política. Quan tots els pobles civilitzats del món s'ajunten per a destruir al funest militarisme prussià, a Espanya hi ha qui somnia en ressucitar el règim del sabre. Mentres tot-hom clama per una amnistia reparadora de llamentables injustícies, En Cierva, l'home de la repressió de 1909, rastreja per a enfil·lar-se fins a un lloc que'l faci amo i senyor de les llibertats i de les vides de tots els espanyols.

Però l'esperança de *la grossa* no'ns deixa fixar en el perill que corren les llibertats ciutadanes a costa de tanta sang conquerides.

Tan engegats estem amb la problemàtica—i tan problemàtica!—riquesa que'ns balla davant dels ulls, que ni'ns adonem de lo que passa a casa nostra i quasi no ens hem adonat de l'intent, que per sort no ha passat de intent, d'insultar a Barcelona imposant-li, d'imperial ordre, un alcalde que'ns haguera fet caure la cara de vergonya. Ja resulta prou vilipendiós pel cap i casal de Catalunya que uns quants rebrotos d'aquell caciquisme xòrc que semblava definitivament mort i enterrat, s'hagin fet amos de Barcelona i que la sort de la ciutat depengui dels capricis d'un Collaso.

La rifa ens ha posat una vena als ulls.

JEPH DE JESPU

La casa de los muertos

SIGUE imperando en la cárcel de Barcelona el régimen de sequedad, de mansa ferocidad, de hipócrita crueldad y de completo abandono del alma del preso, que denunciábamos al ministro de Gracia y Justicia y al director general de Prisiones, en estas mismas columnas, a primeros del corriente y moliente año.

Domingo salió del *Reina Regente*, haciéndose lenguas de la amabilidad y caballerosidad de los oficiales del cruceiro. Los del Comité de huelga encuentran adorables a sus carceleros de Cartagena y al director del penal. ¡Dichoso Marcelino! ¡Dichoso profesor Besteiro y compañeros mártires! ¡Dichosos ustedes todos, que han hallado tan buenos guardianes! Yo, de la cárcel, no puedo hablar bien más que de los presos. Los presos son los únicos que me han parecido personas, que me han guardado las consideraciones que se me deben.

En las dos semanas que he estado encerrado no he sido objeto de ningún especial miramiento, no se me ha otorgado ninguna distinción, no he disfrutado de ningún privilegio. Estaba en preferencia, pero mis buenos seis reales diarios me costaba. Dentro de esa categoría, he estado sometido al régimen común. He convivido con toda la población penal, con toda la purria, con todo el zurriburri carcelario. He tenido cerrada la celda de día y de noche. He pasado recluido en los galápagos. He comunicado por los locutorios generales. He sufrido los cacheos más indecorosos. Me han espiado, me han intervenido las cestas de la comida, me han fiscalizado las lecturas. He comido con cubierto de madera. Me han privado de reloj, de cuchillo de mesa, de luz, de aire, de todo. Si he querido tomar un baño, me lo ha tenido que recetar el médico como remedio, etc., etc. Y no digo todo esto en son de queja, no me lamento; lo hago constar nada más, para que a Ródenas se lo tengan en cuenta sus superiores y le sirva para ascender en la carrera.

Ródenas blasona y tiene fama de recto. Y lo es, al menos en lo que perjudica al preso. El reglamento se cumple en la cárcel con una rigidez militar. El doctor Queraltó fué

a visitarme a la prisi6n y porque no era la hora ordinaria, no le dejaron pasar a comunicar. No recuerdo si a alg6n otro le sucedi6 lo mismo. Al ingresar en el establecimiento, sufr6 los cacheos m6s indecentes a que se puede someter a un hombre. Me miraron los forros de la ropa y del sombrero. Me registraron los calcetines y las botas. Me sobaron el cuerpo desde la coronilla hasta el tal6n. Me palparon los sobacos, las plantas de los pies. Me lo tocaron todo, hasta los... bueno, pongan ustedes la palabra.

«Protestar? Ya lo hice. Pero in6tilmente. Un d6a veniamos los presos del paseo. Ibamos en rigurosa fila, como reclutas, como bestias de lana. Todos mis compa6eros iban descubiertos menos yo. Hac6a un fr6o que se le ca6a a uno el pelo, y no me hab6a querido quitar la gorra, para que los sesos no se me helaran. Un empleado, que se ha quedado tuerto de un botellazo que le arreo un preso en el ojo que le falta, se me acerc6 y me dijo: «Abajo esa gorra!»

«Muy bien — respond6 yo — Abajo esta gorra! El reglamento lo manda. Pero el reglamento mandar6 igualmente que en la prisi6n haya limpieza y que se quite el polvo y que se maten los chinches, de que, a pesar de haber entrado en el invierno, est6n llenas las celdas. «Abajo, pues, tambi6n el polvo y los chinches! Los chinches! Son casi la familia del preso. Hay quien se dedica a domesticarlos y a ense6arlos gimnasia. Hay quien tiene un colegio de esas voraces y hediondas bestezuelas. Los chinches! Donde pone usted la mano, aplasta uno. El doctor Sol6 y Pla la noche que entr6 aqu6 mat6 180. Yo llevo siempre ensartado uno en la punta de la pluma. Y cuando no es un chinche es un piojo. En la planta baja de las galer6as, hay quien se guisa los piojos y se los come en tortilla. Chinches, piojos, pulgas, presos, carceleros. Esta casa es una guarida de alima6as, es una «m6nagerie.»

El carcelero cerr6 escandalizado el 6nico ojo que tiene visible, y se march6. Todo lo que le dije era un recadito para R6denas. No s6 si se lo llev6. Por si acaso lo estampo aqu6. Aunque ya s6 que todo es en balde. Cada cual es como es y ni el mismo Dios es capaz de ablandar a un carcelero endurecido y empedernido en el crimen.

La idiosincrasia del director de la c6rcel la revela una an6dota que me cont6 Art6s. En la anterior etapa en que don Ceferino dirigi6 la prisi6n, *El Diluvio* protest6 del trato que se daba a no recuerdo qu6 preso. R6denas fu6 al peri6dico a dar una explicaci6n. Como all6 se interesaran por que el aludido estuviera bien, R6denas replic6: «Estar bien! Estar bien! En la c6rcel s6lo he de estar bien yo.»

ANGEL SAMBLANCAT

La rifada d'En Peret

PER fi s'acabaria la mis6ria a casa d'En Peret. Per fi, ell podria llenar als na6os del senyor Gatuellas, aquells miserables trenta duros que li donava cada mes, per a estar d6u hores di6ries de cap als llibres; per fi la seva dona deixaria de treballar com un escarra6ot i de fer miracles, per a que no falt6s cap dia el menjar a taula; i per fi les cinc criatures que tenien, podrien anar m6s endre6ades i polides; anirien a col·legi, menjarien m6s i no cridarien tant. En Peret estava a punt de realitzar el seu somni daurat; no tindria de treballar ni per a ell ni pels altres, perquè odiava els n6meros, els llibres i els negocis; ell tallaria cup6ns cada tres mesos i viuria del tant per cent del seu capital. Aquest capital, encara no el tenia per6 ja era seu, perquè el tindria. En Peret, aquest Nadal treuria la rifa. La grossa 6s per a ell.

I no 6s perquè hagi somniat el n6mero, ni li hagi dit cap gitana, ni hagi abocat vi sobre les estovalles, no; ell no hi creu en el diable. Es el n6mero, el n6mero per si sol que parla; un n6mero format per cinc n6meros i cada un tan ben posat, tan prec6s i sense desentonar del conjunt...

Vinticin mil vuitcents dotze! En Peret — aix6 que fa anys que t6 tractes amb els n6-

meros — no havia vist mai fins ara, un n6mero, una xifra, tan acabada, tan perfecta i arrodonida. I se'l mirava i l'escrivia sobre un cant6 del paper — com feia amb el nom de la seva d6na quan tenia relacions — se'l contemplava embadalit i despr6s... l'estripava. Al cap d'un moment tornava a escriure'l.

Amb aquell n6mero va fer-hi totes les combinacions num6riques possibles i totes li havien donat bon resultat. Ja podia fer les sumes, restes, multiplicacions i divisions imaginables i que s6n del cas; mai li havia resultat tretze.

En Peret va comprar una apuntaci6 de vint rals d'aquest n6mero a un ceg de la Boqueria, per una rara casualitat. Ell tenia avorrits als n6meros; ells representaven la seva infelicitat. Al despatx masses n6meros, i a casa pocs, pocs i no li sortien els comptes. Per aix6 no podia veure'ls.

I malgrat tot, al passar i veure aquell n6mero, va cridar-li l'atenci6 i ell va dir-se instant6niament: — Si aquest t'ha sobtat, compra'l; aquest 6s l'elegit. — I va comprar-lo. I com m6s se'l mirava, m6s el captivava i pos6 en ell totes les seves il·lusions i totes les esperances.

Un amic mal intencionat li retreia la contradicci6 que hi havia, en la f6 que tenia en aquell n6mero, ell que sempre els havia tingut odi, els eterns enemics en aquelles inacabables sumes dels llibres del despatx, que no sortien mai b6. Tamb6 li recordava l'esglai que va sofrir un dia que en el tramvia li van donar, casualment, un cap-i-cua i un passatger d'una barba descomunal — segurament col·leccionista — va dirigir-li un esguard tan prenyat d'odi, que En Peret no va caure, perquè la plataforma era molt plena... Per6 En Peret ni s'escoltava lo que deien; ell estava conven6ut — no hi havia dubte — era el gros, la grossa i el gordo, com cridava el ceg venedor; i En Peret f6ra ric i aleshores que el bacall6 s'apujava cada dia m6s, ell menjaria *arro6 bif* — aix6, arro6 — i quan no hi hauria benzina ell estrenaria l'auto, encara que nom6s f6s per a donar una volta a les Rambles, per a que tot-hom s'enter6s de que ell, En Peret, la seva d6na i els cinc fills, ja havien anat a m6s. I qui sab, qui sab si ja s'atrevirien amb l'armònica! Vaja, que si aix6 era guerra, ni mai que vingu6s la pau.

Mes, primer que la pau, vingu6 el somniat dia del sorteig i arrib6 alhora la fi de les il·lusions d'En Peret. A la nit, despr6s de sopar, amb tota la serenitat que exigia el moment, obr6 el diari i encara que no volia, l'esguard se li an6 afanyosament cap al lloc d'honor: all6 deia amb lletres grosses: *Loteria Nacional*. Amb tot refinament, despr6s de caragolar-hi un cigarret, cerc6 primer amb tota intenci6 la grossa — primera de-

Salvament de naufragats

El catal6. — Encara ets german6fil?...

cepci6 — despr6s les altres — segona, tercera i tantes decepci6ns — i despr6s la darrera esperan6a, les petites — cinc duros per un! En aquell moment suprem, si En Peret hagu6s recordat el Pare-nostre, hauria resat. Mes, hauria estat in6til. Aquell n6mero no fou premiat ni de cinc c6ntims.

El cigarret va caure-li de la m6 esquerra, amb la dreta peg6 un cop de puny fort a la taula, i llen6a un renec...

La seva d6na — pobre d6na — el vigila uns quants dies, perquè temia que, desil·lusionat, en f6s una de forta, per6 En Peret s'ho prengué a les bones. Es veritat que per un moment pens6 pendre la maleta i un llen6ol i embarcar-se cap a Nova-York i all6, vestit de fantasma, atracar a En Vanderbilt, mes, ho pens6 m6s b6 i per la d6na i els seus fills decid6 esperar a Cap-d'any que el senyor Gatuellas li augment6s el s6u de dos duros.

JOAN APARICIO

SONATA XC

SORT de la neu, que m'ha distret aquesta setmana, sin6 v6s prometo que no m'hauria divertit gens ni mica. Fret i pluja i pluja i fret i ventades de Llevant ve't-aqu6 totes les gr6cies que ha fet el cel en cinc o sis dies.

Al despertar-me cada dia jo prou dic: Sol, solet, vine'm a veu-re, vine'm a veu-re, sol, solet, vine'm a veu-re que tinc fret.

Per6, res, el sol no v6 i tinc de pensar en el parell de sabates que t posar6s perquè si en tens tres, tots tres s6n humids i plens de fang. Es el mal de tenir-ne m6s d'un, el que no m6s ne t6 un, no cal que's capfiqui, aviat ha triat.

Sabeu que no hi havia carn de vedella? Doncs ara no n'hi ha de bou ni de m6lt6. Han matat un anyell que altre i alg6n tocino. Es com lo de les sabates no hi ha que triar i cal menjar-te lo que t donguin i no lo que tu voldries. Ara ens podem riure dels poderosos.

Jo de totes maneres escriur6 an En Puig i an En Camb6 que s6n a Galicia que em portin una vedella. Si no els hi volen vendre, que diguin que 6s per a la col·lecci6 de feres del Parc i aix6 els hi deixar6n treure.

La policia es dedica a cop6ar fantasmes quan van sense llen6ol; diu que n'han agafat m6s de trescentes cinquanta i que m6s n'emprarien si els capiguessin a la pres6. Diu que en fic6ren molts a la pres6 de d6nes. Marramau! Quina olla devia 6sser all6! Qu6n magreig! Devia semblar un cine. El

director es va queixar i ara la policia ha deixat de cercar fantasmes i, aprofitant-se de la pluja, cerca caragols.

Els fantasmes que han quedat resten impunes i estar6n m6s amples. Ara si que podr6n dir: «Aix6 6s pa6s! Aix6 6s pa6s i no Alemanya o les trinxeres franceses, perquè de br6tols arreu n'hi han i la noble Fran6a tampoc se'n pot escapar.»

Endem6s, no6s, fa un fret que pela. Bevem-hi?

Bevem-hi.

MORITZ IX

AL MINISTRE D'HISENDA

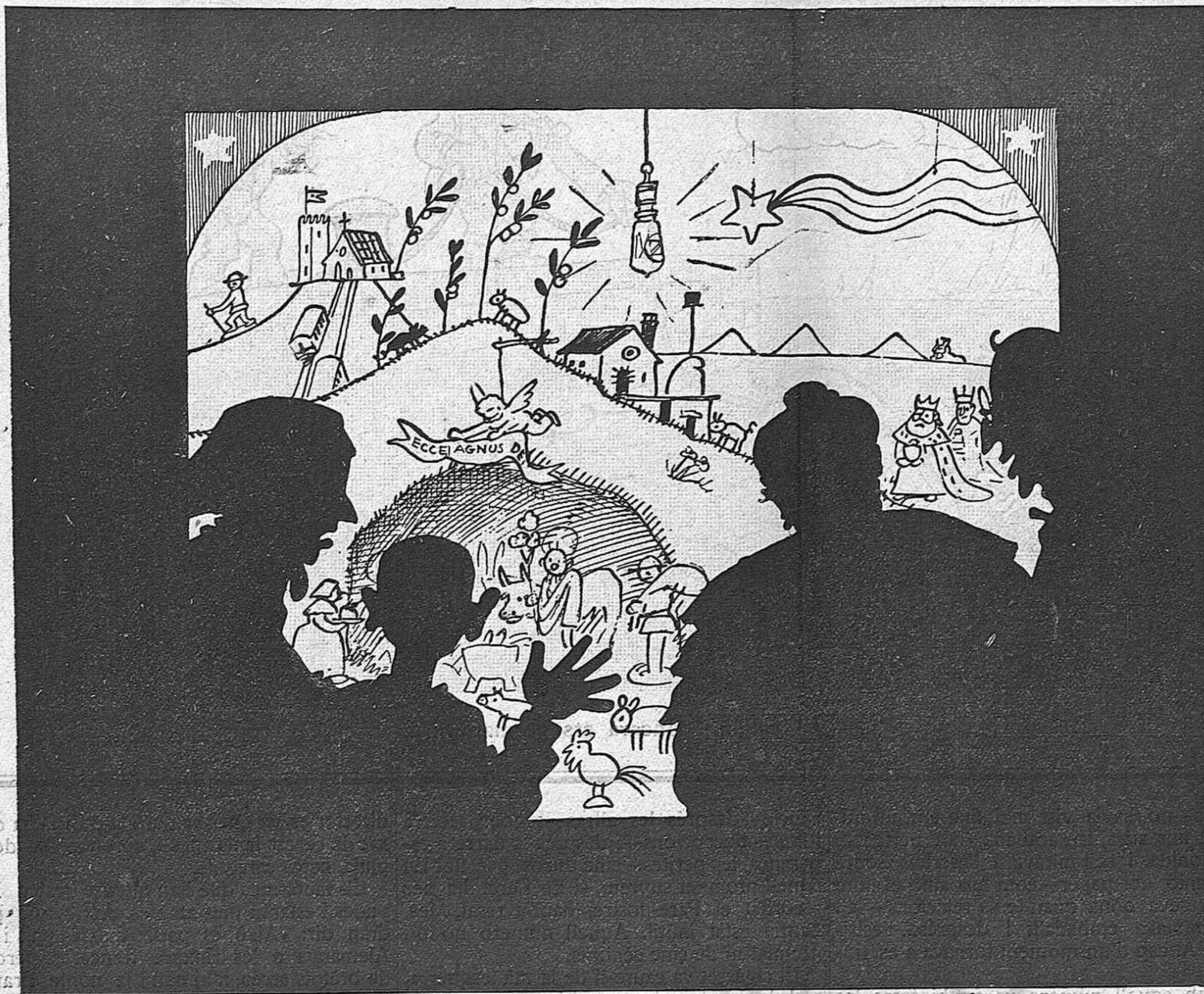
Senyor: Com vost6 no ignora, s6n quinze mil·lions, o m6s, els espanyols que a hores d'ara no tenen cap altre anhel que poguer treure la grossa, en el solemne sorteig que avui deur6 celebrar-se a Madrid.

Els pensaments, les il·lusions, els projectes que aquests ciutadans han fet ja pot vost6 imaginar-se'ls. Tots els problemes pendants: el del pa, el de les mongetes, el de la carn, el del peix, el dels cigrons, el de l'oli, tots, tots absolutament quedar6n resoltos per sempre, perquè, si, com tot-hom creu, tot bitxo treu la primera, qui patir6 ja mai m6s? Qui, tenint plena la bossa, anir6 a pens6 amb el preu del carb6 o de la gallina? Tots rics, tots sans, tots lluentss! Qu6 m6s pot desitjar un poble que sab de qu6 se les heu?...

Ara b6, senyor ministre; en mig d'aquest quadro immens d'abund6ncia i de riquesa, 6cpr6n vost6 el desconcert, la desil·lus6, la r6bia que tindr6 la nostra gent quan, arribades les llistes del miracul6s sorteig que tan febrilment espera, repari que no ha tret res; ni la grossa, ni la xica, ni un reintegro?... Compr6n la desesperaci6 horrennda que li causar6 el saber que la grossa ha anat a C6rdoba, la segona a Puenteifel, la tercera a Mondo6edo i la quarta... al quint infern?...

Vost6, que 6s un home savi i de nobles sentiments; vost6, que, elevat pel poble, no busca m6s que el seu b6, vost6, aix6, pot evitar-ho.

Davant del Pessebre

El noi.— Que no hi ha l'home que caga, aquest any?
Sa mare.— Més aviat hi trobaràs el que caga que el que menja.

Còm?... Publicant un decret que, poc més o menys, digui: «Per certs motius, que'l Govern creu convenient reservar-se, el tradicional sorteig del 22 de desembre queda des d'ara sospès, fixant-se, per celebrar-lo amb tots els tràmits de llei, el dimecres 24 de l'abril de l'any que ve.»

El veu el *quid*, Sa Excel·lència? Mercès a aquest expedient tan pla, tan llis i tan fàcil, es logren amb un no res dugues coses ben laudables: en primer lloc, el Govern retrassa per bastants dies l'instant, sempre amarg per ell, d'haver de satisfer els premis, i el pobre poble ignocent, que amb la ceba de la rifa alça en l'aire tants castells, pot viure entre hermosos somnis tres o quatre mesos més.

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 14 AL 20 DE DESEMBRE DE 1917

Per terra

Al front occidental, no hi ha hagut més que petites accions de detall. Sembla que els alemanys preparen en aquest front una gran ofensiva, la qual pot-ser es produirà per la Champagne. Però els peluts francesos tornen a cantar: «No passareu!»

Al front italià, els austro-alemanys segueixen els seus violents atacs a la zona montanyesa, situada entre el Brenta i el Piave. Han pogut pendre algunes posicions secundàries i fer uns quants milers més de presoners, però la situació general no s'ha modificat en aquell front. És evident que els italians segueixen parant els cops.

Al front rus, i romanès s'ha firmat l'armistici. Aquell front ja no és un front...

Al front de Palestina, els anglesos han avançat alguns quilòmetres més enllà de Jerusalem, apoderant-se d'algunes altres poblacions.

Per mar

Un comboi que anava de Noruega a Anglaterra ha estat enfonsat pels alemanys, inclòs un contratorpeder britànic de l'escolta.

El vaixell patrulla francès *Paris II* ha estat averiat a la costa asiàtica per les bateries turques, havent pogut, no obstant, arribar a port.

El vell guardacostes francès *Château Regnault*, que servia de transport al Mediterrani, ha estat torpedejat, salvant-se tot-hom menys dos mariners.

Per l'aire

Els avions alemanys han tornat a volar per damunt de l'Anglaterra.

També han volat per damunt de Dunkerque. No hi ha encara detalls de les desgràcies que han causat.

REPICS

Bon Nadal, estimats llegidors!
 Ja sé que quasi és demanar un impossible, en els temps que correm; però ja que és costum donar les bones festes: bon Nadal!

I per a que sigui ben feliç, els recomano que's gastin dos ralets amb el nostre calendari. L'*Almanac de LA CAMPANA DE GRACIA per a 1918*, que acaba de sortir, és un tomet il·lustrat amb un sens fi de caricatures polítiques plenes d'intenció, i conté un text molt variat amb enginyosos escrits de tota mena.

No es descuidin de comprar-lo, si volen passar aqueixes festes divertides.

Un barco que venia del Nord, carregat de carbó i destinat a Barcelona s'acaba de perdre a conseqüència del temporal.

Com sempre, el resultat de aquest accident serà una vergaçada a les costelles del consumidor.

L'amo del barco cobrarà el «seguro» i pot-ser hi sortirà guanyant; l'amo del carbó tres quartos del mateix.

Però el final serà apujar-se l'existència de les carboneries.

Dimarts passat celebraren la festivitat de la seva patrona els Agents de Cambi i Borsa. La celebraren amb una missa cantada.

No sabeu qui és la patrona dels borsistes? Nostra Senyora de l'Esperança.

De l'Esperança... de que pugin les lliures esterlines.

Ara, ara va de debò.

Diuen de Madrid que el decret de disolució de les Corts no farà esperar-se.

I el de l'Amnistia?—preguntaran vostès.

Aquest rail... Els empresonats ja tenen esperal...

Frets, temporals d'aigua, de vent i de neu; totes les calamitats hivernals damunt d'Espanya.

Se veu que el qui dicta el Calendari del Països allà dalt, a les altures, no té pas en compte la dolça neutralitat dels tristos espanyols.

Nostre Senyor dels altres ho entén al revés.

Ets pacifista?—diu—Doncs llenyal... —

I encara ens envii llenya, menos mal; lo que ens envia, panallons i calamarsa.

En pocs dies han entrat a la «Lliga Regionalista» vuitanta i pico de socis més.

El paper Cambó, doncs, està en alça i això que ningú ho diria.

Amb el fracàs dels seus lloc-tinents al Municipi, tenia que haver baixat al menys cinc enters.

A la Casa del Poble de Reus, En Colominas Maseras ha donat una conferència.

Tema del discurs: «El deure de les esquerres».

El deure de les esquerres ja li direm nosaltres quin és: obrar, d'ara endavant, al revés de lo que s'ha vingut fent.

I treballar de ferm per la revolució, no per la revolució dels galons, sinó per la veritable, per la del poble, que és la única que ens ha de portar la República.

Llegeixo:

«El Presidente de la Mancomunidad ha complimentado al señor obispo.»

Oh, ja ja!...

Mentres complimenti tant a les carreteres com al senyor bisbe, no's queixaran pas els automobilistes.

Arriba mossèn!

Hi ha sis places de capella vacants en la «armada española».

No us fan goig?

Mireu que's paguen bé; bona vida i poca feina.

Mireu que la «armada española» serà eternament neutral!...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Ja ha sortit el popularíssim

ALMANAC DE

La Campana de Gracia

per a 1918

Es el més divertit dels calendaris polítics

Moltes caricatures Moltes acudits satírics

Només costa DOS ralets